

LBRIS

We know
books

George V. Grigore

Portalul dintre lumi

Editura Stefadina 2025

afla mai multe și ne-ar spune și nouă ceva – ceva... Dar încet – încet, oamenii fiind mai educați generație după generație, își vor face singuri o idee despre toate acestea. Ne întreabă oare cineva (sau „avem o programare”) când dorim să ne naștem și unde? Ne întreabă cineva, când dorim să murim și cum (când s-a terminat ața de pe mosor)? Suntem doar frunze trecătoare în Copacul Vieții, urcând din viață în viață, de la un Ram la altul (căci de la Ram ne tragem; suntem „râmleni”), repetând ciclul periodic, de la mugure la frunză verde... și apoi uscată... vine vântul și o poartă...

Autorul

Cuprins:

- 1) Introducere – pag.7;
- 2) Cazemata și epava de la Costinești – „cumpăna” mea de viață – pag.8;
- 3) Mortua Est (Mihai Eminescu) – pag. 12;
- 4) Ne-nvață frunza (Nicoleta Tudor) – pag.15;
- 5) Scrisoarea unei bătrâne către o ființă tânără – pag. 16;
- 6) Învățăături utile la orice vârstă – pag. 18;
- 7) Zeificarea morții – pag.20;
- 8) Chipul și înfățișarea morții – pag.35;
- 9) O poveste dedicată unui câine bătrân – pag.50;
- 10) Ziua în care am vorbit cu Dumnezeu – pag.51;
- 11) Ce este de învățat- pag.53;
- 12) Despre bătrânețe – de luat în seamă – pag.54
- 13) Uimitorul bărbat care a trăit 250 de ani – pag.57;
- 14) „Nemuritorul” de la Cluj. Românul ce a trăit 148 de ani dovedit din acte – pag.59;
- 15) Dumitru Comănescu – românul care timp de o lună a fost cel mai vârstnic bărbat din lume – pag.67;
- 16) „Cine moare” (de Pablo Neruda) – pag.68;
- 17) „Dacă” (de Rudyard Kipling) – pag.70;
- 18) Reguli de viață lungă – pag.71;
- 19) Sâmbăta morților – pag.72;
- 20) Ziua Morților – „Dia de Muertos” – pag.74;
- 21) Halloweenul sau „Lanternă lui Jack” – pag.79;
- 22) Viața și moarte sunt împletite? - pag.87;
- 23) Viața ca un film – pag.93;
- 24) Atitudinea în fața morții – pag.94;
- 25) Importanța momentului morții – pag.97;
- 26) Ritualuri și rituri legate de momentul morții – pag 102;

- 27) Ajutorul pe care putem să-l oferim unei ființe dragi care a decedat – pag. 103;
- 28) Moartea din punct de vedere Yoghin – pag. 105;
- 29) Sfaturi de la Valeriu Popa – pag. 108;
- 30) Cinci secrete despre cum trebuie trăită viața – pag. 115;
- 31) Citește mai încet, mergi mai încet, trăiește...mai încet – pag. 116;
- 32) Moartea la români: ce credeau strămoșii noștri despre „Doamna cu coasa” – pag. 119;
- 32) Cimitirul vesel din Săpânța – Unic în lume – pag.123;
- 33) Cum cred românii că arată moartea – pag.126;
- 34) Preoteasa faraonului Seti reîncarnată într-o femeie britanică –pag. 129;
- 35) 45 de sfaturi bune pentru viață – pag.131;
- 36) Sfatul actriței Jane Fonda pentru cei trecuți de vârsta a treia – pag. 133;
- 37) Ce este bătrânețea – pag. 135;
- 38) Și longevitatea se învață – pag.137;
- 39) Reîncarnarea pentru că viața are continuitate și are rost – pag.143;
- 40) Româniile aflate pe munții Europei: „Chini vini, oaspe!” – pag.147;
- 41) Fenomenul reîncarnării – pag.154;
- 42) Un tren lung... pag. 167;
- 43) Album imagini – pag. 169;
- 44) Unii și alții – pag. 196;
- 45) Încheiere – pag. 197.

Surse: editiadedimineata.ro; stiridinlume.ro; desprelume.ro; b365.ro; descoperalocuri.ro; destepti.ro; marina-noastra.ro; forza.ro; lataifas.ro; steliangombos.worldpress.com; doxologia.ro; uzpr.ro; basilica.ro; descopera.ro; antena3.ro; libertatea.ro; click.ro; romaniatv.net; adevarul.ro; infobrasov.ro; jurnalul.ro; zf.ro; b1tv.ro; gandul.ro; stiripesurse.ro; digi24.ro; mediafax.ro; agerpres.ro; hotnews.ro; basilica.ro; evz.ro; stirileprotv.ro; ziarulromanesc.net; doxologia.ro; coroanefunerare.com; sortiraparis.com; qmagazine.ro; patricialidia.ro; rador.ro; radiorenasterea.ro; biblioteca – digitala.ro; yogasat.ro; worldpress.com; mitropolia-ro.de; viataromanească.eu; cimitirulvesel-sapanta.com; rotarianul.ro; descoperiri.ro; carpathianculturalroute.com; clickpentrufemei.ro; avantaje.ro; okmagazine.ro; ziarullumina.ro; secom.ro; viata – medicala.ro; lumeadepoveste.ro; purovitalis.com; biogena.com; ziare.com; everystudent.ro; divin.ro; bucuresti.studiivedice.ro

Mortua est!*de Mihai Eminescu*

Făclie de veghe pe umezi morminte
Un sunet de clopot în orele sfinte,
Un vis ce își moaie aripa-n amar,
Astfel ai trecut de al lumii hotar.

Trecut-ai când ceru-i câmpie senină,
Râuri de lapte și flori de lumină,
Când norii cei negri par sombre palate,
De luna regină pe rând vizitate.

Te văd ca o umbră de-argint strălucită,
Cu-aripi ridicate la ceruri pornită,
Suind, palid suflet, a norilor schele,
Prin ploaie de raze, ninsoare de stele.

O rază te-nalță, un cântec te duce,
Cu brațele albe pe piept puse cruce,
Când torsul s-aude –al vrăjilor caier
Argint e pe ape și aur în aer.

Văd sufletu-ți candid prin spațiu cum trece;
Privesc apoi lutul rămas... alb și rece,
Cu haina lui lungă culcat în sicriu,
Privesc la surâsu-ți rămas încă viu –

Și-treb al meu suflet rănit de-ndoială,
De ce-ai murit, înger cu fața cea pală?
Au nu ai fost jună, n-ai fost tu frumoasă?
Te-ai dus spre a stinge o stea radioasă?

Dar poate acolo să fie castele
Cu arcuri de aur zidite din stele,
Cu râuri de foc și cu poduri de-argint,
Cu țărături de smirnă, cu flori care cânt;

Să treci tu prin ele, o sfântă regină,
Cu păr lung de raze, cu ochi de lumină,
În haină albastră stropită cu aur,
Pe fruntea ta pală cunună de laur.

O, moartea e-un chaos, o mare de stele,
Când viața-i o baltă de vise rebele;
O, moartea-i un secol cu sori înflorit,
Când viața-i un basmu pustiu și urât. –

Dar poate... o ! capu-mi pustiu cu furtune,
Gândurile-mi rele sugrum cele bune...
Când sorii se sting și când stelele pică,
Îmi vine a crede că toate-s nimică.

Se poate ca bolta de sus să se spargă,
Să cadă nimicul cu noaptea lui largă,
Să văd cerul negru că lumile-și cerne
Ca prăzi trecătoare a morții eterne...

Ș-atunci de-a fi astfel... atunci în vecie

Suflarea ta caldă ea n-o să învie,
Atunci graiu-ți dulce în veci este mut...
Atunci acest înger n-a fost decât lut.

Și totuși, țărână frumoasă și moartă,
De racla ta razim eu harfa mea spartă
Și moartea ta n-o plâng, ci mai fericesc
O rază fugită din chaos lumesc.

Ș-apoi cine știe de este mai bine
A fi sau a nu fi... dar știe oricine
Că ceea ce nu e, nu simte dureri
Și multe dureri-s, puține plăceri.

A fi? Nebunie și tristă și goală;
Urechea te minte și ochiul te-nșală;
Ce-un secol ne zice, ceilalți o dezic.
Decât un vis sarbăd, mai bine nimic.

Văd vise-ntrupate gonind după vise,
Până dau în morminte ce-așteaptă deschise,
Și nu știu gândirea-mi în ce să o strâng:
Să râd ca nebunii? Să-i blestem? Să-i plâng?

La ce?... Oare totul nu e nebunie?
Au moartea ta, înger, de ce fu să fie?
Au e sens în lume? Tu chip zâmbitor,
Trăit-ai anume ca astfel să mori?
De e sens într-asta, e-ntors și ateu,
Pe palida-ți frunte nu-i scris Dumnezeu...

Ne-nvață frunza

de Nicoleta Tudor

Ne-nvață frunza să-i privim elanul
Cu care se îndreaptă spre pământ
Purtându-și cu mândrie-n zbor aleanul
Ce-l lasă-n urma ei ușor, spre vânt

Privește-n urmă melancolic creanga
Ce a purtat-o-n sânu-i cu iubire
În timp ce-n seară tânguie talanga
Visează în sfârșit la nemurire

Căci seva și-o va lua-o din pământul
Ce casă o să-i fie pe vecie
Nu va vedea în el nicicum mormântul
Ce-o prinde-n mreje pentru veșnicie

Precum o frunză înverzim devreme
Când pași nesiguri ne clădesc vederea
Avem și certitudini și dileme
Trăim cum ne dictează nouă vrerea

Când verde crud e-n sufletele noastre
Privim spre cer, privim spre ce-i în față
Tânjim spre măreția unor astre
Și absorbim tot ce ne vine-n viață

Târziu, când verdele coboară-n bernă

Privim în jur, ușor nedumeriți

Privim în spate noaptea, când pe pernă

Simțim cum ochii noștri-s osteniți

Ne-aducem vag aminte de o frunză

Ce-am răscolit-o adeseori pe-alei

De parcă totu-i așternut pe-o pânză

Ne ies la suprafață anii grei

Cu bune și cu rele ei s-au dus

Precum o frunză cu nervuri de foc

Privim mai des acum către apus

Căci răsăritul nu mai are loc

Și ne-ndreptăm privirea spre pământ

Ne-nvață frunza cum s-o coborâm

Ne-nvață cum să facem legământ

Cu trecerea către un nou tărâm

(din volumul „*Verdele luptă până târziu*”, București, 2022)

Scrisoarea unei bătrâne către o ființă tânără

De o tinerețe frumoasă au parte mulți, însă de o bătrânețe frumoasă – prea puțini. Zilele trecute, o ființă tânără m-a întrebat cum e să fiu bătrână. Recunosc că m-am pierdut puțin cu firea, deoarece eu nu mă consideram a fi bătrână. Văzându-mi reacția, ființa s-a zăpăcit, de aceea i-am spus că întrebarea ei este

interesantă, și că mă voi gândi la ea și că în curând îi voi răspunde. „Am decis că bătrânețea este un dar. Cred că pentru prima dată pot spune că astăzi sunt persoana care îmi doream cândva să fiu. Nu, bineînțeles că nu e vorba despre corpul meu! Uneori acest corp mă lasă disperată – ridurile, pungile sub ochi, petele pe piele, fundul lăsat. Adesea mă șochează bătrânică ce s-a mutat cu traiul la mine în oglindă, însă nu obișnuiesc să-mi fac mult timp griji pe seama acestei cauze, și neliniștile îmi trec repede.

Pentru nimic în lume nu mi-aș schimba prietenii extraordinari, viața remarcabilă, familia mea adorabilă ca să am mai puține fire de păr sur și o burtă dreaptă. Cu cât îmbătrânesc, devin mai îngăduitoare cu mine, mai puțin critică. Am devenit prietenul meu.

Nu-mi fac reproșuri pentru că am mâncat cu un biscuit mai mult, pentru că nu mi-am strâns patul, pentru că mi-am cumpărat această șopârlă de ciment prostească, de care nu am deloc nevoie, dar care oferă grădinii mele un aer avangardist. Am dreptul să mănânc mai mult, să nu strâng după mine, să fiu chiar extravagantă. Am fost martoră la cum prea mulți prieteni ai mei au părăsit această lume prea devreme, înainte să înțeleagă, înainte să încerce marea libertate ce o oferă bătrânețea. Cine și ce treabă are dacă citesc până la patru dimineața și dorm până la amiază?

Dansez cu mine însumi, ascultând melodii minunate, și, dacă-mi vine să plâng pe seama iubirii plecate, ce să-i fac, plâng. Voi merge pe plajă în costum de baie care abia de-mi ține corpul umflat, dacă vreau, mă voi scufunda în valul oceanului, în ciuda privirilor pline de compătimire din partea ființelor tinere, îmbrăcate (sau dezbrăcate) în bikini. Ele tot vor îmbătrâni. Uneori sunt uitucă, ce-i drept. Dar mă rog, nu toate în viață merită memorate, iar despre ceea ce contează cu adevărat îmi voi aduce

aminte la sigur. Desigur, în toți acești ani, inima mi-a fost frântă nu o singură dată. Cum poate să nu ți se frângă inima, dacă ți-ai pierdut iubitul, sau când copilul suferă, sau chiar când o mașină îți lovește câinele drag? Însă, inimile frante și sunt izvorul puterii noastre, al înțelegerii, al compasiunii. Inima, ce nu a fost frântă niciodată, e sterilă și curată, nu va cunoaște niciodată bucuriile imperfecțiunii. Soarta este binevoitoare cu mine, dându-mi să trăiesc până la peri suri, până când râsul meu tânăr s-a întipărit pe vecie în brazde adânci pe față. Închipuie-ți câți oameni n-au râs niciodată, câți au murit înainte ca părul să li se acopere cu brumă? Pot spune „nu” absolut sincer. Pot spune „da” absolut sincer. Pe măsură ce îmbătrânești, e tot mai ușor să fii sincer. Duci grija părerii altora tot mai puțin. Nu mai am dubii și rezerve în privința mea. Am câștigat chiar dreptul să greșesc. Așadar, răspunzând întrebării tale, pot spune: „*Îmi place să fiu bătrână. Bătrânețea m-a eliberat*”. Îmi place persoana care am devenit. Nu voi trăi veșnic, dar atât cât sunt aici, nu voi pierde timp făcându-mi griji pentru ce a putut să se întâmple, pentru ce nu s-a întâmplat, nu-mi voi face griji în legătură cu ceea ce se poate întâmpla. Și voi mânca desert în fiecare zi.

Învățăminte utile la orice vârstă...

- Dacă îți porți copilăria cu tine, nu vei îmbătrâni niciodată!
- Când urci pe scara vieții nu uita să dai bună ziua la toata lumea, ca atunci când vei coborî să aibe cine să-ți răspundă.
- Mi s-a întâmplat să aud un schimb de cuvinte între un tată și fiica lui în ultimele momente ale despărțirii pe aeroport. Tocmai se anunța plecarea. Lângă poarta de securitate, s-au îmbrățișat și tatăl i-a spus „*Te iubesc și îți doresc destul.*” Fata, zâmbind, i-a

răspuns: „*Tăticule, viața noastră împreună a fost mai mult decât destul. Dragostea ta a fost tot ce mi-am dorit vreodată. Îți doresc deasemenea destul, tată.*” S-au sărutat și fiica a plecat. Tatăl a făcut câțiva pași în spre fereastra lângă care mă așezasem. Cum stătea acolo în picioare, puteam să văd că îl înecau lacrimile. Aș fi vrut să-l îmbărbătez cumva, dar nu puteam pătrunde în intimitatea unui om străin. El însuși, însă, a deschis conversația întrebându-mă: „Vi s-a întâmplat vreodată, să vă luați rămas-bun de la cineva, știind că îl vedeți pentru ultima dată?” „Da, mi s-a întâmplat.” i-am răspuns. „Scuzați-mă că vă întreb, dar de ce credeți că acesta a fost un rămas-bun pentru totdeauna?” „Sunt bătrân, iar ea locuiește foarte departe. Mă așteaptă momente grele înainte și realitatea este că următoarea ei întoarcere aici va fi ca să mă ducă la groapă.” spuse el. „Pe când vă luați rămas bun, v-am auzit spunând, „*Îți doresc destul*”. Pot să vă întreb ce înseamnă asta?” El începu să zâmbească. „Asta este o urare care ni s-a păstrat de la generațiile anterioare. Părinții mei obișnuiau să le-o spună la toți...” Omul făcu o mică pauză și se uită în sus ca și cum ar fi încercat să și-o amintească în detaliu, apoi zâmbi și mai mult. „Când spunem „*Îți doresc destul*,” vrem ca cealaltă persoană să aibă viața plină cu destule lucruri care s-o susțină.” Apoi, întorcându-se spre mine îmi recită din memorie următoarele: „*Îți doresc destul soare, care să-ți lumineze comportamentul, indiferent de cât de mohorâtă ar fi ziua. Îți doresc destulă ploaie, pentru a aprecia soarele cu atât mai mult. Îți doresc destulă fericire, ca să-ți țină spiritul viu cât vei trăi. Îți doresc destulă durere, ca până și cea mai mică bucurie a vieții să ți se pară mai mare. Îți doresc destul câștig pentru a-ți satisface dorințele. Îți doresc să pierzi destul, pentru a aprecia ceea ce ai. Îți doresc destule salutări până a ajunge la finalul de rămas-bun.*” Aici ochii lui se umeziră din nou și se îndepărtă. Se spune că ai nevoie de un